

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**Економіка та менеджмент:
перспективи розвитку**

**Экономика и менеджмент:
перспективы развития**

**Economics and management:
development perspectives**

Матеріали
IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 20 листопада 2014 року)



Суми
Сумський державний університет
2014

накопленных загрязнений, экологически безопасному захоронению промышленных отходов.

Реализация Программы обеспечит улучшение экологических условий проживания для 15,2 млн. жителей страны [5]. Таким образом, выделение понятия «прошлый (накопленный) экологический ущерб» в системе категорий экономики природопользования позволяет выполнить оценку данного показателя в натуральном и стоимостной выражении, использовать его для определения потребности в инвестициях на природоохранные цели, для разработки и корректировки планов и стратегий социально-экономического развития отдельных предприятий и территории в целом с учетом достижения целевых социальных, экономических и экологических показателей.

1. Актуальные вопросы экономики природопользования: теоретические и практические аспекты/ Под ред. д.э.н. Балацкого О.Ф. – Сумы, 1990. – 171 с.
2. Концепция Федеральной целевой программы «Ликвидация накопленного экологического ущерба» на 2015–2026 годы. – М.: Министерство природных ресурсов и экологии РФ, 2013. – 44 с.
3. Лукьянчиков Н.Н., Потравный И.М. Экономика и организация природопользования: учебник для студентов вузов. – 4-е изд., перераб. и доп. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2014. – 687 с.
4. Тяглов С.Г., Пономарева М.А., Жукова И.А. Межпоколенческие проблемы накопленного экологического ущерба угледобывающего региона: проблемы и направления решения// Современные проблемы управления проектами в инвестиционно-строительной сфере и природопользовании. Сб. трудов межд. научно-практ. конф. – М.: ЗАО «Гриф и К», 2014, с. 297-303.
5. Паспорт Федеральной целевой программы «Ликвидация накопленного экологического ущерба» на 2015–2026 годы. – М.: Министерство природных ресурсов и экологии РФ, 2013. – 47 с.
6. <http://www.mnr.gov.ru/>

СПЕЦИФІКА ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ ТА ТЕХНОПАРКІВ В УКРАЇНІ

Гнітецький Є.В., асистент кафедри промислового маркетингу
НТУУ «КПІ» (Україна)

Розвиток технології в Україні та за кордоном є одним з найважливіших показників розвитку і досягнення її конкурентоспроможності на міжнародній арені. Трансформація наукових знань у нові технології та продукти, мають забезпечувати постійність економічного розвитку.

Розвиток технопарків в Україні безпосередньо пов'язаних із здійсненням інноваційних тенденцій в Україні. В останні роки кількість технопарків зростає, але кількість реалізованих проектів і виробничих компаній, які співпрацюють з технопарками є низьким.

Погіршення показників ефективності діяльності технологічних парків пов'язують з неефективною роботою Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» [1], зокрема про податковий вексель на суму податкового зобов'язання, що нараховуються згідно із Законом України "Про податок на додану вартість" при імпорті нових устаткування, обладнання та комплектуючих, зі строком погашення на 720 календарний день, а при імпорті матеріалів, які не виробляються в Україні, зі строком погашення на 180 календарний день з дня надання векселя органу митного контролю.

Ця ситуація, звичайно, має негативний вплив на відносини технопарків, замовників та виконавців проектів. Також ця ситуація ускладнює прийняття рішень, щодо започаткування і реалізації нових інноваційних проектів.

Тенденція до призупинення дії деяких частин діючих законів ще більше ускладнює діяльність технопарків в умовах й без того недосконалому законодавства. Так, статтями 21 і 22 Закону України «Про інноваційну діяльність» [2] передбачалося стимулювання інноваційної діяльності шляхом встановлення податкових пільг. Проте чинність цих статей була призупинена спочатку в 2003 році, а потім і в 2004 році. У 2005 році дія цих статей була цілковито скасована. Також не можна не зазначити, що нормативно-правова база інноваційної діяльності у великій мірі не відповідає засадам економіки, що ґрунтується на інноваційних розробках і є досить суперечливою.

Сьогодні, у зв'язку з бюджетною кризою, а як наслідок вкрай низьким рівнем бюджетного фінансування інноваційної діяльності, Закони України «Про інноваційну діяльність» та "Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» мають здебільшого декларативний характер.

Окремі складнощі створюють процедури реєстрації технопарку і проекту в межах технопарку. Так, процедура складається з таких етапів:

1. Законодавча частина (депутати). Для відкриття технопарку необхідною умовою є його реєстрація Верховною Радою України.

2. Кабінет міністрів в особі віце-прем'єра з гуманітарних та інших інноваційно-наукових питань, котрий очолює державну комісію, приймає рішення про реєстрацію проекту.

3. Національна академія наук в особі президії, має подати проект до Кабінету Міністрів.

4. Міністерство освіти й науки. Здійснює облік і контроль, паперову роботу, організує експертизу, розглядає на засіданні робочої групи й рекомендує до розгляду державній комісії.

Згідно процедури, для реалізації проекти мають бути затверджені на державному рівні, що робить ініціацію та затвердження цих проектів малими

і середніми підприємствами практично неможливим. Це, в свою чергу, є одною з основних причин невеликої кількості поточних проектів. В Україні максимальна кількість виконуваних технопарком проектів законодавчо обмежується трьома. Враховуючи незадовільну поточну ситуацію з кількістю виконуваних проектів, її зміни є необхідною умовою інноваційного розвитку підприємств в Україні.

Важливе місце в процесі цих змін посідає організаційна структура, що має бути змінена для створення умов для підвищення кількості інновацій, що впроваджуються на підприємствах.

Технопарки в Україні мають значний потенціал. По-перше, це пов'язано з позитивними тенденціями в сфері розуміння важливості впровадження інновацій для досягнення сталої конкурентної переваги на ринку. По-друге, незважаючи на невелику кількість реально діючих технопарків, ясно, що, за умови корегування організаційної структури, збільшення кількості інновацій, фінансування і стимулювання для бізнесу, аби зміцнити співпрацю технопарків з метою реалізації проектів, кількість здійснюваних проектів може бути збільшена. По-третє, спростивши процедуру реєстрації, зменшивши кількість необхідних кроків на державному рівні, щоб зменшити залежність інноваційної діяльності технопарку від обмеженості внутрішніх ресурсів, держава сприятиме їхньому розвитку. Тоді компанія залишає за собою право виявлення сфер співпраці з технопарками в цілях досягнення стійкої конкурентної переваги.

1. Закон України «Про внесення змін до Закону України "Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків" та інших законів України» від 12.01.2006 № 3333-IV [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3333-15>

2. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>

ВПЛИВ ВИКИДІВ ЗАБРУДНЮЮЧИХ РЕЧОВИН В АТМОСФЕРНЕ ПОВІТРЯ СТАЦІОНАРНИМИ ДЖЕРЕЛАМИ ЗАБРУДНЕННЯ НА ПОЯВУ ОНКОЛОГІЧНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

Жук М.С., студент, Перфільєва О.О., студент
Сумський державний університет (Україна)

У статті представлений взаємозв'язок між кількістю людей з онкозахворюваннями та обсягом викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами забруднення на прикладі Донецької, Сумської та Чернівецької областей.

Мета даної роботи – продемонструвати вплив забруднюючих речовин в атмосферному повітрі на кількість онкозахворюваних.